

Blaffende honden bijten niet

In mijn vorige column deed ik al verslag van het feit dat wij recentelijk ons gezin hebben uitgebreid. Het verlangen was er al jaren, maar nu was het moment daar; we besloten een hond te nemen. De keuze voor het ras verliep helaas niet zonder slag of stoot. Direct nadat de kogel door de kerk was en het besluit vast stond dat het dier er moest komen, begon het geneuzel. Allemaal hadden we namelijk een lievelingshond, maar je begrijpt het al, die kwamen niet bepaald overeen. Charly wilde het liefst een Dobermann. Een onbevreesde, ietwat dominante, waakse, maar wel elegante hond. Hartstikke leuk, maar

tekenfilms) en alles wat met Japan te maken heeft, dus die wilde een Shiba Inu. Een knappe hond met een wollige vacht in een handzaam maatje, maar schijnbaar ook een beetje eenkennig en mysterieus en niet bepaald makkelijk op te voeden. Met twee tieners in huis die bovendien ad(h)d hebben, vond ik dat mijn opvoed skills al meer dan genoeg op de proef werden gesteld. En om te verwachten dat mijn oudste van 15, die de hele dag in de hang-modus staat en wiens favoriete woord 'boeien' is, dat op zich zou nemen leek mij niet realistisch. En dan onze benjamin, Bobby Lee. Die wilde natuurlijk het 'PewDiePie hondje'. Even ter info, PewDiePie is met meer dan 60 miljoen abonnees, de allerpopulairste YouTuber van de wereld. En hij heeft een klein Mopshondje. Volgens Bobby het allergrappigste en allerschattigste hondje van de wereld. Ik vind die Mopshondjes er, met alle respect, uitzien alsof ze keihard tegen een glazen deur aan zijn gelopen en ik heb weleens gehoord dat ze heel erg snurken, kwijlen en verharen (het hele jaar door! Help!). Vlak daarbij ook de luchtwegproblemen niet uit die ze schijnen te hebben (vandaar dat snurken), omdat ze zo ontzettend doorgefokt zijn om dat platte snoetje te krijgen. Hartstikke zielig, toch? Dit soort fokpraktijken wilde ik liever niet stimuleren (hoop niet dat ik nu iemand met een Mopshondje

heb beledigd. Gewoon lekker van genieten!). Bovendien heeft die PewDiePie zich nu al meermaals in het openbaar racistisch en anti-semitisch uitgelaten, dus het feit dat mijn jongste zoon hem zo graag wil kopiëren bezorgt mij zonder snurkende Mopshond al slapeloze nachten. Kortom, het viel niet mee om alle neuzen/snuiten dezelfde kant op te krijgen. Langzaam be kroop mij het gevoel dat onze persoonlijke honden-voorkeuren weleens voer zouden kunnen zijn voor psychiaters. Die zouden dan waarschijnlijk concluderen dat het een soort alter ego's zijn. Dat ze niet representeren wát we zijn, maar wat we willen zijn. Blijkbaar zouden wij onszelf het liefst zien als zeer elegant, bloedmooi, mysterieus, supergrappig, onbevreesd en een beetje gevaarlijk. En soms lijkt dit wensbeeld misschien heel af en toe eventjes waar. Maar schijn bedriegt en de realiteit is keihard en confronterend. De uitslag van de test 'welke hond past bij mij?' stak het niet onder stoelen of banken: wij zijn Labradoodles! Lieve, aanhankelijke, zachte knuffelbeertjes... niet stoer of sexy en zeker niet dominant of mysterieus... maar wel enorm gezellig in de omgang. Inmiddels hebben we zo'n heerlijke Doodle in huis en ondanks dat we allemaal waarschijnlijk zo nu en dan nog stiekem fantaseren over onze droomhond, blijkt ze inderdaad verdomd goed bij ons te passen, houden we zielsveel van Pippa en is ze de hond van ons leven. ●

Het viel niet mee om alle snuiten dezelfde kant op te krijgen

leek me niet zo'n goed idee met nog relatief jonge kinderen. Bovendien wilde ik geen hond waar ik zelf bang voor zou zijn. Ik droomde altijd al van een Weimaraner; bloedmooi, atletisch met die schitterende blauwgrijze vacht en die prachtige lichte ogen... Maar ja, wel een jachthond, dus dan moet je je voorbereiden op 3 à 4 keer per dag lange, stevige wandelingen. Dus even een blokje om i.v.m. een volle agenda is dan echt geen optie. Onze oudste zoon, Billy, is helemaal into Anime (Japanse

Foto: Willem Ruffen

Tanja

www.demamamatch.nl

Vlogkanaal You Tube: Tanja Jess

www.facebook.com/tanjajess